

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/98/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216201690
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1216201690.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Ing. arch. C. J., T. X, D., zastúpeného AGILITA ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA, spol. s r.o., Panenská 7, Bratislava, proti odporkyni: Ing. E. J., T. X, D., o ochranu osobnosti a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č.k. 7C/17/2016-29, zo dňa 1.3.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným 2.2.2016 domáhal, aby súd predbežným opatrením odporkyni nariadil zdržať sa akéhokoľvek ďalšieho zverejňovania a používania správ osobnej povahy, ktorých pôvodcom je navrhovateľ, a ktoré sa akoukoľvek formou dostanú do jej dispozície a ďalej jej nariadil povinnosť požiadať Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom medzi navrhovateľom a odporkyňou o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom pod sp. zn. 59P/81/2015 o to, aby konajúci súd neprihliadal na SMS správy navrhovateľa predložené odporkyňou na pojednávaní dňa 18.1.2016. Uviedol, že navrhovateľ vo veci samej zároveň žiadal, aby uložil odporkyni povinnosť písomne aj ústnou formou sa navrhovateľovi ospravedlniť za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti, ktorých sa dopustila tým, že bez súhlasu navrhovateľa použila prejavy osobnej povahy navrhovateľa vo forme SMS správ, ktoré boli adresované len a výlučne odporkyni, na súdnom pojednávaní dňa 18.1.2016 vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 59P/81/2015.

Navrhovateľ svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil tým, že dňa 12.6.2015 podal na Okresný súd Bratislava II návrh na začatie konania o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom vedený pod sp. zn. 59P/81/2015, v zmysle ktorého sa domáha rozvodu svojho manželstva s odporkyňou a zároveň týmto návrhom predložil návrh znenia rodičovskej dohody. Dňa XX.X.XXXX odporkyňa na pojednávaní založila do spisu výpis SMS správ navrhovateľa za obdobie od XX.XX.XXXX A. X.XX.XXXX, ktoré mali veľmi osobný a intímny charakter a boli určené výlučne odporkyni. SMS správy sú rovnakým prejavom osobnej povahy ako osobný list. Navrhovateľ nedal odporkyni k zverejneniu jeho osobných SMS správ adresovaných odporkyni súhlas. Odporkyňa sa okrem vyššie uvedeného správa voči navrhovateľovi a jeho rodinným príslušníkom spôsobom, v dôsledku ktorého bol nútený podať na Okresnú prokuratúru Bratislava II oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu ohovárania.

Súd prvého stupňa po oboznámení sa s obsahom spisu a s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia dospel k záveru, že návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nie je možné vyhovieť. Uviedol, že navrhovateľ v prvej časti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia žiadal odporkyni nariadiť zdržať sa akéhokoľvek ďalšieho zverejňovania a používania správ osobnej povahy, ktorých

pôvodcom je navrhovateľ, a ktoré sa akoukoľvek formou dostanú do jej dispozície; avšak súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ nepreukázal nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Vychádzal z toho, že aj keď odporkyňa použila SMS správy ako dôkazy v dvoch súdnych konaniach, tieto boli určené jej a preto nejde o dôkaz získaný nezákonným spôsobom. Svoje rozhodnutie založil na konštatovaní, že je vždy vecou súdu, ktorý vo veci koná a rozhoduje, aby posúdil v súlade s § 125 O.s.p. prípustnosť akýchkoľvek dôkazov navrhovaných a predkladaných účastníkmi konania a na základe toho potom buď na tieto dôkazy prihliadal alebo neprihliadal. Je tiež právom každého účastníka súdneho konania navrhovať a predkladať dôkazy, ktoré považuje za vhodné na preukázanie svojich tvrdení. Mal za to, že navrhovateľ netvrdil ani neosvedčil, že by odporkyňa používala a zverejňovala predmetné SMS správy iným nevhodným spôsobom (mimo súdnych konaní ako dôkazy) a uzavrel, že nie je dôvod na nariadenie predbežného opatrenia v požadovanom znení.

Dôvodil ďalej, že vo vzťahu k druhej časti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktorou navrhovateľ žiadal nariadiť odporkyňi povinnosť požiadať Okresný súd Bratislava II v konaní o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom pod sp. zn. 59P/81/2015, aby konajúci súd neprihliadal na jeho SMS správy predložené odporkyňou na pojednávaní dňa 18.01.2016, platí to isté, čo bolo uvedené v predchádzajúcom odseku. Zdôraznil, že predbežné opatrenie má dočasný charakter, vytvára iba prechodnú úpravu, pokiaľ bude rozhodnuté vo veci samej. Vydaním predbežného opatrenia sa nesmie predbiehať rozhodnutiu vo veci samej, to znamená, že predbežné opatrenie nemôže obsahovať výrok trvalej povahy. Mal za to, že tak, ako bolo predbežné opatrenie navrhnuté navrhovateľom v jeho druhej časti, by práve takýto výrok obsahoval, keďže žiadosť, aby Okresný súd Bratislava II v konaní o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom pod sp. zn. 59P/81/2015 neprihliadal na SMS správy navrhovateľa, nemá len dočasný charakter. Uzavrel, že tak ako už bolo uvedené v predchádzajúcom odseku, posúdiť prípustnosť týchto dôkazov je oprávnený a povinný súd konajúci vo veci sp. zn. 59P/81/2015. Na uvedenom základe súd prvého stupňa návrh na nariadenie predbežného opatrenia v zmysle § 76 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 102 ods. 1 O.s.p. zamietol.

Proti uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie a žiadal napadnuté uznesenie zmeniť a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovieť v celom rozsahu. Bol názoru, že uznesenie súdu prvého stupňa je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p., čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Súdu prvého stupňa vyčítal, že sa vôbec nezaoberal skutočnosťami, ktoré vo svojom návrhu uvádzal ako rozhodné a zásadné a v dôsledku ktorých mu bola spôsobená a naďalej hrozí bezprostredná ujma na jeho právach a právom chránených záujmoch; najmä sa nezaoberal skutočnosťou, či konaním odporkyne utrpel ujmu na svojich základných ľudských právach ako i práve na ochranu osobnosti v zmysle Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa sa najmä nevyjadril k tomu, prečo takéto zjavné a naďalej hroziace porušenie jeho základných ľudských a ústavných práv, ako i práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nepovažuje za ujmu, ktorá mu i naďalej bezprostredne hrozí. Argumentoval tým, že v návrhu jasne zdôvodnil, že neoprávneným použitím SMS správ odporkyňou, ktorých bol pôvodcom a ktoré boli určené výlučne odporkyňi boli porušené jeho základné ľudské a ústavné práva v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1, 2 Ústavy SR, ako i právo na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa sa však zaoberal právom odporkyne predkladať dôkazy v prebiehajúcich súdnych konaniach, a teda sa javí, že toto jej právo považuje za právo prevyšujúce svojou dôležitosťou jeho základné ľudské a ústavné práva (t.j. najmä právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, záruka listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a iné). Zdôraznil, že SMS správy, ktorých je pôvodcom, sú nanajvýš intímnej a osobnej povahy a boli adresované výlučne odporkyňi a na ich použitie, resp. akékoľvek ďalšie rozširovanie a rozmnožovanie, odporkyňa nedostala nikdy súhlas. V dôsledku tohto konania odporkyne boli, sú a veľmi pravdepodobne i naďalej môžu byť porušované jeho základné ľudské a ústavné práva, čím mal za dostatočne osvedčené nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Aj z dôvodu, že odporkyňa SMS správami aj naďalej disponuje a vychádzajúc z jej vzorca správania, bol názoru, že odporkyňa SMS správy pravdepodobne opätovne použije v akýchkoľvek ďalších neskôr iniciovaných súdnych konaniach. V súvislosti s obsahom základného práva na spravodlivé konanie poukázal na závery nálezov Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/07, sp. zn. III. ÚS 153/07 a sp. zn. III. ÚS 305/08 a mal za to, že nakoľko súd prvého stupňa napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnil, bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR; odôvodnenie len konštatuje skutkový

stav, tak ako ho uviedol vo svojom návrhu, vymenúva zákonné ustanovenia v súvislosti s predbežným opatrením a konštatuje, že podmienky na jeho nariadenie nie sú splnené, ale z jeho pohľadu neobsahuje žiadne odpovede na právne či skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť poskytnutá. Poukázal na najmä na tú skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia ani nevyplýva, akými úvahami sa súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov riadil a už vôbec nie je zrejмый vzťah medzi jeho úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Ďalej uviedol, že si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť riadne splnil, keď v návrhu uviedol všetky dôležité a rozhodujúce skutočnosti a rovnako doložil nové dôkazy a to najmä uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/44/2016-103, zo dňa 12.2.2016, ktorým Krajský súd v Bratislave aj na základe predložených SMS správ v tomto konaní nariadil predbežné opatrenie, ktorým až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej navrhovateľovi uložil povinnosť nevstupovať do spoločného bytu patriaceho do BSM na T. X C. D.. Mal za to, že súd prvého stupňa neprihliadol na tieto skutočnosti, ani sa nijak týmto doplňujúcim podaním nezaoberal a doloženým dôkazom sa v napadnutom uznesení nevenoval. Číre konštatovanie súdu prvého stupňa, že odporkyňa získala SMS správy zákonným spôsobom, a teda je oprávnená ich použiť v súdnom konaní, považoval za nepostačujúce a zároveň v rozpore s § 132 O.s.p. Uviedol, že súd prvého stupňa svojim konštatovaním, že navrhovateľ neosvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, nakoľko nepreukázal, že by odporkyňa použila SMS správy aj mimo súdnych konaní, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; dôvodil, že mu ujma spôsobená už bola (a bezprostredne hrozí aj naďalej), nakoľko práve Krajský súd v Bratislave založil odôvodnenie svojho uznesenia na predložených SMS správach, v dôsledku čoho bol dočasne vylúčený z užívania bytu v BSM.

Odvolačný súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), pričom bol viazaný jeho rozsahom a dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O.s.p. ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Podľa § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p. predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi najmä, aby niečo vykonal, niečo sa zdržal alebo niečo znášal.

Navrhovateľ sa nariadenia predbežného opatrenia domáhal z dôvodu potreby dočasnej úpravy pomerov účastníkov. Nariadenie predbežného opatrenia z dôvodu potreby dočasnej úpravy pomerov v zmysle § 74 ods. 1 O.s.p., resp. po začatí konania v zmysle § 102 ods. 1 O.s.p., je prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí alebo osvedčí právny vzťah medzi účastníkmi, ak tieto vzťahy vyžadujú dočasnú úpravu, ak sa v právnych vzťahoch medzi účastníkmi nevytvorí nenávratný stav a ak sa neprimeraným spôsobom nezasahuje do právnych vzťahov medzi účastníkmi. Z § 102 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že ak sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, súd je povinný predbežné opatrenie nariadiť, pričom však toto neprejudikuje práva a povinnosti účastníkov konania. Predpokladom pre nariadenie predbežného opatrenia pritom nie je spoľahlivé preukázanie samotného nároku (dôvodnosť ktorého bude predmetom konania o veci samej), ale postačuje, ak je nárok, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, osvedčený, t.j. ak je hodnoverný a javí sa ako pravdepodobný. Ďalším predpokladom na nariadenie predbežného opatrenia je osvedčenie reálnej a bezprostredne hroziacej ujmy bez okamžitého zásahu súdu. Predbežné opatrenie má charakter provizórneho riešenia vzťahu medzi účastníkmi a je namieste vtedy, ak je dôvodná obava, že jeho nenariadením by sa zhoršila pozícia navrhovateľa, alebo by vznikol priestor k tomu, aby bol vykonaný právny úkon, ktorý by vytvoril nezvratný právny stav.

Navrhovateľ potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov vo vzťahu k obidvom petitom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia odôvodnil tým, že dňa 12.6.2015 podal na Okresný súd Bratislava II návrh na začatie konania o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom vedeného pod sp. zn. 59P/81/2015, v zmysle ktorého sa domáha rozvodu svojho manželstva s odporkyňou a zároveň týmto návrhom predložil návrh znenia rodičovskej dohody. Dňa XX.X.XXXX odporkyňa na pojednávaní založila do spisu výpis SMS správ navrhovateľa za obdobie od XX.XX.XXXX A. X.XX.XXXX, ktoré mali veľmi osobný a intímny charakter a boli určené výlučne odporkyňi. Mal za to, že SMS správy sú rovnakým prejavom osobnej povahy ako osobný list, pričom odporkyňi k zverejneniu jeho osobných SMS správ, ktoré adresoval jej, nedal súhlas. Odporkyňa sa okrem vyššie uvedeného správa voči navrhovateľovi a jeho rodinným príslušníkom spôsobom, v dôsledku ktorého bol nútený podať na Okresnú prokuratúru Bratislava II oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že mohlo

dôjsť k spáchaniu trestného činu ohovárania. V popisovanom konaní odporkyne videl odôvodnenosť potreby a naliehavosti požadovaného predbežného opatrenia, nakoľko právo na súkromie môže zahŕňať tak ochranu rodinného života, súkromie obydľia, listové tajomstvo, ako aj ochranu cti, povesť človeka, či ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o osobe; odporkyňa ho nikdy nepožiadala o jeho súhlas so zverejnením týchto jeho veľmi osobných, až intímnych a emotívnych SMS správ určených len a výlučne odporkyňi, čím došlo k priamemu porušeniu jeho práv na ochranu osobnosti, ktorú mu priznáva § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s čl. 19 a čl. 22 Ústavy SR. V popisovanom konaní odporkyne mal preukázanú potrebu zabrániť porušovaniu jeho práv na ochranu osobnosti a zároveň dôvodnú obavu, že odporkyňa bude obsah SMS správ, ktorých je on pôvodcom a ktoré boli určené len a výlučne pre odporkyňu, naďalej bez jeho súhlasu rozširovať a používať.

Možno sa iba domnievať, že navrhovateľ vyššie uvedenou argumentáciou, okrem opísania rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich návrh na nariadenie predbežného opatrenia a uvedenia podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, odôvodňoval aj nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy na jeho právach. Nakoľko navrhovateľ netvrdil, že by odporkyňa používala a zverejňovala jeho SMS správy iným nevhodným spôsobom (aj mimo súdnych konaní), je zrejmé, že dôvodnosť navrhovaného predbežného opatrenia o povinnosti odporkyne zdržať sa ďalšieho zverejňovania a používania správ osobnej povahy v jej dispozícii, ktorých pôvodcom je navrhovateľ, by bolo možné založiť iba vo vzťahu k prebiehajúcim súdnym konaniam, v ktorých je odporkyňa (v pozícii protistrany k navrhovateľovi) účastníčkou konania.

Odvolací súd pripomína, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby sa okrem iného nejedná vtedy, keď je zásah dovolený zákonom. Do tejto skupiny patria tiež prípady, pri ktorých je do osobnosti fyzickej osoby zasahované, resp. zasiahnuté v trestnom alebo občianskoprávnom súdnom konaní. V nich, pokiaľ nie sú prekročené zákonom stanovené medze nad individuálnymi záujmami jednotlivých fyzických osôb, do osobnosti ktorých je zasahované, prevláda závažnejší, významnejší a funkčne vyšší zvláštny verejný záujem. Takýto zásah podmienený výkonom iného subjektívneho práva alebo zákonom stanovenej povinnosti, zostáva povoleným. Pri niektorých zásahoch, aj keď sa prípadne môžu zdánlivo javiť ako odporujúce objektívnemu právu, nejde napriek tomu o zásahy neoprávnené. Dôvodom je zistenie existencie okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu, ktoré sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách alebo z nich vyplývajú. V danom prípade ide o verejný záujem na spravodlivom rozhodnutí, ktorý prevyšuje záujem (právo) navrhovateľa na ochranu jeho súkromia, ktorý by inak bránil riadnemu zisteniu skutkového stavu veci.

S poukazom na uvedené východiská, keďže obsah navrhovaného predbežného opatrenia je zásadným spôsobom spôsobilý ovplyvniť výkon procesných práv odporkyne v občianskom súdnom konaní, odvolací súd po zohľadnení fakticity javu, so zreteľom na proporcionalitu následku, dôsledne zvažoval pozitívne a negatívne argumenty v kolízii stojacich záujmov za súčasnej minimalizácie zásahov do základných práv účastníkov konania a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal oprávnenosť dočasnej úpravy pomerov účastníkov. Navrhovateľ však neosvedčil porušovanie a ohrozovanie svojich všeobecných osobnostných práv postupom odporkyne, keď v konaní ako dôkaz doposiaľ nepredložil prepis jeho SMS správ odoslaných odporkyňi, ktoré mala protiprávne použiť ako dôkaz v prebiehajúcich súdnych konaniach vedených pod sp. zn. 59P/81/2015 a sp. zn. 9Co/44/2016 a chýba tak základný osvedčujúci prostriedok, z ktorého by navrhovateľom uvádzané podmienky dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, bolo možné vôbec verifikovať. Vo vzťahu k obidvom petitom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia dostatočne neuviedol ani podmienky dôvodnosti nároku, ktorému sa v zmysle Občianskeho súdneho poriadku môže poskytnúť predbežná ochrana. Súhlasne so súdom prvého stupňa preto možno konštatovať, že pokiaľ aj odporkyňa použila SMS správy od navrhovateľa (ktorých obsah odvolaciemu súdu nie je známy) ako dôkaz v súdnych konaniach, tieto, nakoľko boli určené jej, neboli získané nezákonným spôsobom. Keďže neoprávnenosť zásahu do práva na ochranu osobnosti je vylúčená v prípadoch, v ktorých došlo k zásahu v rámci úradného konania a zásah nevybočoval z rámca daného platnými predpismi, správny bol aj záver súdu prvého stupňa, že je vždy vecou konajúceho súdu, ako posúdi v súlade s § 125 O.s.p. prípustnosť dôkazov navrhovaných a predkladaných účastníkmi konania a na základe toho, buď na tieto dôkazy prihliadne alebo neprihliadne; taktiež, že je právom každého účastníka súdneho konania navrhovať a predkladať dôkazy, ktoré považuje za vhodné na preukázanie svojich tvrdení. Na ďalšie zdôraznenie správnosti záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd uvádza, že právomoc súdov v občianskom súdnom konaní je upravená v § 7 ods. 1 O.s.p. tak, že

v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by v nachádzajúcom (základnom) konaní o ochranu osobnosti oprávňovalo súd, aby uložil predbežným opatrením povinnosť účastníkovi konania, nech v rámci iného občianskeho súdneho konania (o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletým deťom sp. zn. 59P/81/2015) požiada súd, aby neprihliadal na dôkazy predložené týmto účastníkom konania a tak zasahoval do výsledkov vykonaného dokazovania v inom občianskom súdnom konaní tým, že ho takýmto spôsobom bude aprobovať alebo reparovať. Je vždy vecou konajúceho súdu, aby v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov zhodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; starostlivo pritom prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) a aby v súlade s § 125 O.s.p. vždy individuálne posúdil prípustnosť dôkazov, ktorými možno zistiť stav veci a rozhodol, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Ostatne tak tomu bolo (v rámci procesu osvedčovania tvrdení) aj v konaní o nariadenie predbežného opatrenia o uloženie povinnosti nevstupovať do bytu, v ktorom Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie navrhovateľky (aktuálnej odporkyne) proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II č.k. 7C/461/2015-46, zo dňa 23.12.2015, uznesením č.k. 9Co/44/2016-103, zo dňa 12.2.2016, napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcovi (aktuálnemu navrhovateľovi) uložil povinnosť nevstupovať do bytu č. X na X. poschodí bytového domu T. X,X,X, vchod T. X C. D., až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľka predloženými prepismi textových správ osvedčila existenciu psychického násillia a jeho pretrvávajúcej hrozby, čím odvolací súd na účely osvedčovania nutnosti zásahu podľa § 76 ods. 1 písm. g) O.s.p. pripustil predmetné SMS správy ako dôkaz.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní argumentoval tým, že neoprávneným použitím SMS správ odporkyňou, ktorých bol pôvodcom a ktoré boli určené výlučne odporkyňi boli porušené jeho základné ľudské práva v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého má každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie (ďalej len „Dohovor“), pre správne vyriešenie otázky použiteľnosti prepisov SMS správ, považuje odvolací súd za potrebné ďalej zdôrazniť, že právo garantované čl. 8 ods. 1 Dohovoru nie je absolútne. Zásah do tohto práva a jeho obmedzenie predstavuje čl. 8 ods. 2 Dohovoru v prípade, ak ide o zásah zo strany orgánov verejnej moci v záujme ochrany práv a slobôd iných. Korešpondenciou v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru treba na účely občianskeho súdneho konania rozumieť právo na nerušenú a necenzurovanú komunikáciu s inými, uskutočňovanú prostriedkami slúžiacimi na komunikáciu, napr. telefónom, vrátane písomného a obrazového prenosu (SMS, MMS), faxom, alebo internetom. Každá súkromná osoba má dispozičné práva k záznamu o svojej korešpondencii; záznam o korešpondencii medzi súkromnými osobami, zabezpečený jednou z komunikujúcich osôb, môže byť použitý ako dôkazný prostriedok na preukázanie tvrdených skutočností, ktoré sú významné pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Prípustnosť takéhoto dôkazného prostriedku je potrebné posudzovať nielen s ohľadom na rešpektovanie práva na súkromie zakotveného v čl. 8 Dohovoru ale aj s ohľadom na čl. 6 Dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie.

Zdôvodnenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia neobsahuje, okrem vyššie tvrdených zásahoch do ústavného práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by opodstatňovali existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Navrhovateľ ani v podanom odvolaní nepredložil iné dôkazy, ktoré by mali preukazovať nalievavosť dočasnej úpravy pomerov; existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy opakovane dokladoval poukazovaním na to, že odporkyňa SMS správami aj naďalej disponuje a vychádzajúc z jej správania, predmetné SMS správy pravdepodobne opätovne použije v akýchkoľvek ďalších, neskôr iniciovaných súdnych konaniach, čo odvolací súd považuje s poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie za právne irelevantné.

Keďže navrhovateľ ani v odvolacom konaní neosvedčil tvrdené nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy a naň nadväzujúcu potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov, odvolací súd na uvedenom základe napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.